

мъренъ гласъ, да земе гжската отъ пекарътъ и да я носи подиръ имъ.

Джехадъ остана на мѣстото си кѣто вкопанъ, а пѣкъ ханжмитъ тръгнаха на-предъ. Него никой не бѣше го упизывалъ толкозъ. Той до сега бѣше имъ пратникъ, но никога таквось нѣщо не му бѣха зацовѣдвали. Той разбра сега че право му рекла Зумруда и се увѣри че нѣма спасение за него, че ханжмитъ нѣма да измѣнятъ посоката, по която бѣха ударили къмъ него. Отъ друга страна кжсаше го мисльта че е изгубилъ за-вѣки бюлбюлината любовь. Любовьта и гордостъта не се боряха въ него една противъ друга; но се бѣха съединили да го турятъ на най-голъми мъки и да го блжснатъ въ крайниятъ жгълъ — въ жгълътъ на най-страшното отчаяние.

Тѣй стоя той нѣкое време като гледаше съ дивъ погледъ подиръ ханжмитъ, — когато съгледа че Елмазъ-ханжмъ се обърнала и, кѣто го погледна съ остъръ погледъ, извика: „бърже, Джехаде, бърже!“ Той се стресна и навикналъ да се покорява на този гласъ, тръгна машинално къмъ фурната, и като зе печената гжска, понесе я подиръ тѣхъ.

Вървѣше той полека отъ далечъ, и на всѣка крачка срамътъ го обзимаше все по-много, а кравъта му кинѣше все повече и повече. Най-сетнѣ на лѣво въ пжтечката, която водѣше къмъ високата терраса, за-сѣнчена съ голѣми гжсти платани и кестени, отъ гдѣто бюкаха изворитъ на Хюнляръ-скелеси. Въ най-далечното и най-високото мѣсто отъ тая гора, гдѣто имаше малко, недавно очистено и набито, мѣсто, постла Зейнебъ келимитъ, а Джехадъ поднесе гжската и я остави подъ дървото. Кога подигна главата си, съгледа на другата, горнята, терраса подъ едно дърво, Ферхадъ-бея, че сѣди на столъ съ приятельтъ си, а нѣколко раскрачки отъ тѣхъ стоѣше виѣпено и по-